

Маргит Ауер

ШКОЛА МАГИЧНИХ ЖИВОТИЊА

Илустровала Нина Дулек
Превела с немачког Мирјана В. Поповић



Пустоловина може да почне!



Школа Винтерштајн

Сасвим обична школа са директором, домаром и великим двориштем. Сасвим обична? Скоро. Када не би било једне тајне...



Наставница Корнфилд

Наставница у школи Винтерштајн. Каткад помало строга према ђацима, али добронамерна. И тачно зна коме треба помоћ...



Господин Мортимер Морисон

Власник Радње магичних животиња. Тамо има много магичних животиња које говоре. Свака животиња чека људско биће које јој савршено одговара...



Аутобус господина Морисона

Њиме се вози по целом свету и сакупља магичне животиње.



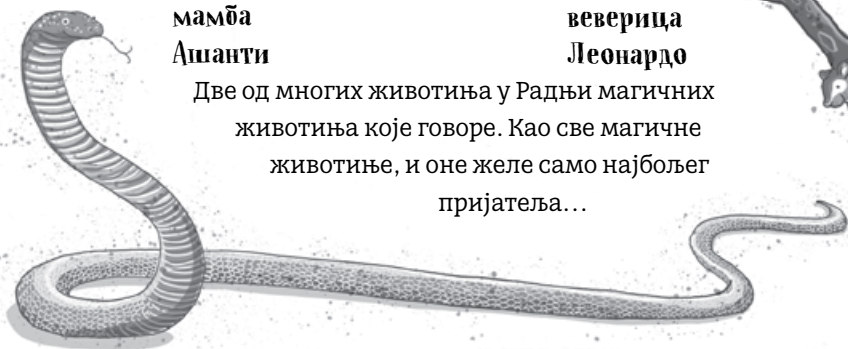
Пинки

Дрска сврака је магична животиња господина Морисона. Свакакве глупости се врзмају у тој птичјој глави...

**Црна
мамба
Ашанти**

**Пругаста
веверица
Леонардо**

Две од многих животиња у Радњи магичних
животиња које говоре. Као све магичне
животиње, и оне желе само најбољег
пријатеља...



Разред наставнице Корнфилд

Сасвим обично школско одељење са 24 ученика. Које је
најхитније потребна магична животиња?



**Амбициозној
Иди?**



**Уображеном
Џоу?**



**Занесеном
Бенију?**



**Ћудљивој
Хелени?**



**Стидљивој
Ана-Лени?**



**Или смотаном
Едију?**

Телеграм предат у пошти
Порт Локрој на Антарктику.

Од: Мортимера Морисона

За: Мери Корнфилд

Ћао, сестрице +++ Како теку ствари код
куће? +++ Знаш ли већ у којој школи ћеш
убудуће предавати? +++ Тренутно путујем
по Антарктику, сакупљам магичне животиње
+++ После кvara на мотору, опет све тече
глатко +++ До скорог виђења, Мортимер



Аутобус је тандркао преко ледене површине, а затим се заустави уз урнебесну рику. Из њега изађе човек, умотан у топлу одећу од главе до пете. Човек се осврну. Санте су стршиле из тихе водене површине ка плавом небу. Заобљени снежни брегови блистали су на сунцу. Владала је потпуна тишина.

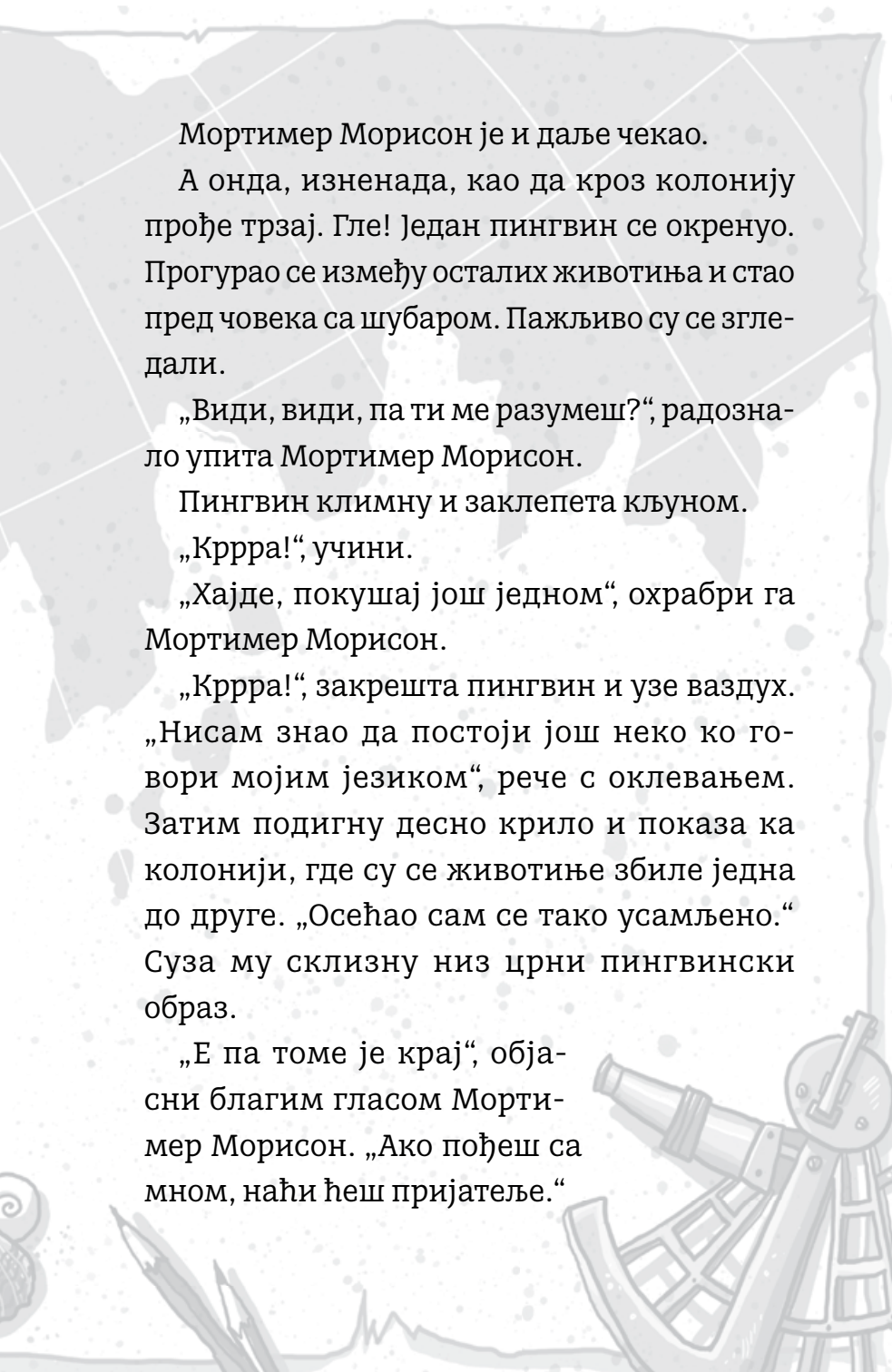
А онда се однекуд зачу тихо крештање. И зов који је помало звучао као труба. Човек се насмеши. Намести шубару и крену да гаца.

После пола часа хода наишао је на колонију пингвина.

Пошто је прелетео погледом преко мноштва црних глава, чучну и поче тихо да говори: „Ја сам Мортимер Морисон“, промрмља. „Власник Радње магичних животиња. Магичне животиње су код мене у добрим рукама. Ко жели, може ми се прикључити.“

Чекао је. Ниједна животиња не обрати пажњу на њега. „Магичне животиње су јединствене“, настави. „Нека приђе ко у себи осећа ту јединственост.“





Мортимер Морисон је и даље чекао.

А онда, изненада, као да кроз колонију прође трзај. Гле! Један пингвин се окренуо. Прогурао се између осталих животиња и стао пред човека са шубаром. Пажљиво су се згледали.

„Види, види, па ти ме разумеш?“, радознало упита Мортимер Морисон.

Пингвин климну и заклепета кљуном.

„Кррра!“, учини.

„Хајде, покушај још једном“, охрабри га Мортимер Морисон.

„Кррра!“, закрешта пингвин и узе ваздух. „Нисам знао да постоји још неко ко говори мојим језиком“, рече с оклевањем. Затим подигну десно крило и показа ка колонији, где су се животиње збиле једна до друге. „Осећао сам се тако усамљено.“ Суза му склизну низ црни пингвински образ.

„Е па томе је крај“, објасни благим гласом Мортимер Морисон. „Ако поћеш са мном, наћи ћеш пријатеље.“



„Зар има још бића која говоре мојим језиком?“, узбуђено упита пингвин.

„О, да.“ Човек климну. „Сва магична створења се међусобно разумеју. Пошто обично никада не успевају да пронађу једна друге, ја се возим наоколо аутобусом и скупљам их. Код мене проналазе нови дом. Како се зовеш?“

„Јуриј“, одговори пингвин.

Мортимер Морисон се насмеја. „Добро дошао, Јуриј! Никада се више нећеш осећати усамљено.“

Пингвин отресе перје. Затим крену за човеком с шубаром, ниједном се не осврнувши.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Камионет за селидбе

„Ааааааа! Ајој! Проклетство!“

Бени се сјурио муњевитом брзином низ Улицу шевиног поља и улетео усред ружичњака.

Био је последњи дан летњег распуста. Коначно је успео да се одвоји од радија.

Тамо се иначе сваког поподнева емитовала његова омиљена емисија *Трећа димензија*.

Данас није.

Зато је коначно извукао из подрума скејт-борд који му је ујак Џони поклонио за Ускрс. Тиме би баш лепо могао да задиви девојчице, рекао му је ујак.

Бењамин Шуберт је стењао док се извлачио из ружичњака. То сигурно није изгледало нарочито задивљујуће. Одшепа до ивичњака и заврну ногавице. Десно колено му је било одрано, али није крварило. Имао је среће.

У том тренутку примети камионет за селидбе. Стајао је испод кестена на Јоханисовом тргу, лепом делу на крају Улице шевиног поља. Овде су се уздизале стамбене и пословне зграде – пекара, продавница бицикала и фризерски салон *Елфрида*. Салон је од почетка месеца имао нове власнике. И како се чинило, управо су се усељавали у стан на првом спрату, изнад самог салона.

Бени одлучи да то изблиза осмотри. Климавим ногама стаде на скејтборд, опрезно се докотрљававши до камионета.

Врата су му била широм отворена. Бени спази подну лампу, мноштво дасака за

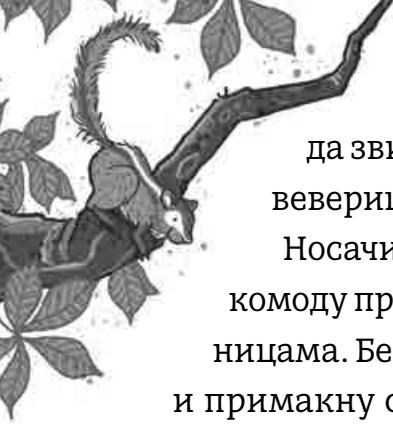
полице, ормар и гомилу кутија. Носачи су у кућу уносили кухињски намештај, смотане ћилиме и слике умотане у заштитну провидну фолију.

Испред његових ногу протрча пругаста веверица и нестаде у стаблу кестена. Бени застаде. Упс! Скејтборд му побеже откотрљавши се на улицу. Бициклиста с црном кацигом му је великом брзином јурио у сусрет. Љутито се продрао покушавајући да избегне скејтборд. Притом се скоро сударио с радницима који су управо у том тренутку теглили велико огледало преко трга. Одјекну оштар звиждук. Бициклиста подигну главу и у последњем тренутку цимну волан улево.

„Пази на своје ствари, дечко!“, бесно довикну Бенију док се удаљавао.

Али Бени није уопште обраћао пажњу, јер је схватио да је очигледно звиждукнула веверица која је управо претрчала преко трга.

Седела је у крошњи кестена, посматрала га одозго и махала чупавим репом тамо-амо. Чудно. Бени никада до сада није чуо веверицу



да звижди. А осим тога, откад су веверице пругасте?

Носачи су сада вукли у кућу једну комоду прекривену шареним налепницама. Бени опет стаде на скејтборд и примакну се ближе. Уф, колено га је још увек болело! У камиону је стајао радни сто с љубичастим фиокама. Љубичастим? Када је једном од радника из руку испао филмски плакат с натписом *Ноћ вампира*, Бени је био сигуран: тамо се усељава девојчица. Слегну раменима и коначно крену кући.

Другар би му добродошао. Али нова другарица? Не, хвала!

Бени се полако на скејту возио кући уз Улицу шевиног поља. Одједном зачу шиштање. Долазило је право из живе ограде. Као да неко испушта ваздух из душека на надувавање. Шта ли је то?

Бени сиђе са скејта и тихо се пришуња на врховима прстију. Био је непревазиђен када је требало урадити нешто у



највећој тишини. Он чучну пред живом оградом и загледа се у тамну пећину од лишћа и грана. Онда се тргну: пред њим је лежала змија. Права правцата жива змија маслина-стозелених крљушти. Срце му убрзано залупа.

Змија је имала тамносмеђе очи и оштар поглед. Она отвори уста, а језик палацну. Усна шупљина јој је била модроцрна.

Бени уздрхта од страха толико да је једва успео да се одшуња назад до улице.

Када је коначно стигао до свог скејта, није оклевао ни секунду. Одгурну се. Престаде да убрзава тек кад је стигао кући.



Ида Кроненберг је седела на прозорској дасци своје нове собе и клатарала ногама. Једном унутра, а другом напољу. Највише је волела тако да седи. Била је сита селидбе. Прво је све морала да спакује. А сада је све требало да распакује. То може да сачека.

Било је послеподне, а један радник градске чистоће је доле на Јоханисовом тргу паркирао

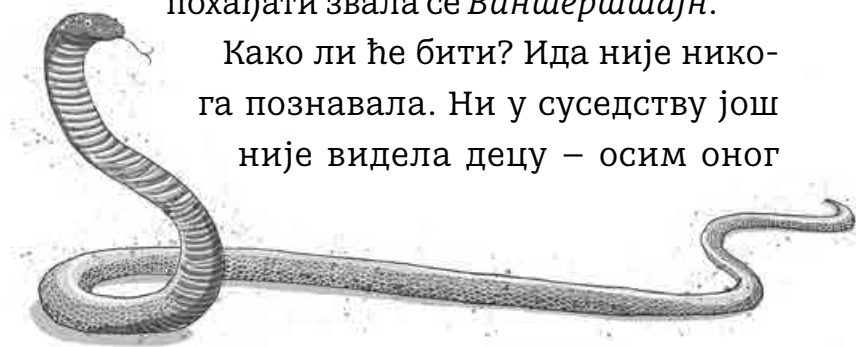
своју наранџасту канту. Да ли је управо био на шишању у фризерском салону *Елфрида*? Њени родитељи, који су заједно водили салон, једва су излазили на крај с послом.

Чак су и данас, на дан селидбе, морали да се лате чешља и маказа. Радња је дуго била празна и изгледа су сви становници четврти само чекали да се поново шишају, фенирају и фарбају у фризерском салону *Елфрида*.

Поглед јој је лутао преко Јоханисовог трга са кућама шарених pročеља и малих балкона. Поједини прозори су били отворени, и чуло се да неко вежба виолину. Звучало је прилично шкрипаво. Ида се помало ражало-сти: њена најбоља другарица Мирјам је свирала виолину. Колико јој је недостајала! Иди је Мирјамина свирка звучала много боље.

Сутрадан је био њен први школски дан у новом разреду. Школа коју ће Ида убудуће похађати звала се *Винџершџајн*.

Како ли ће бити? Ида није нико-га познавала. Ни у суседству још није видела децу – осим оног



бледог дечака који је неспретно возио скејт. Тад се испод Иде огласи звонце на вратима фризерског салона и чистач изађе из радње са новом фризуром. Ида се знатижељно нагну напред – превише! Зачу се оштар звиждук. У последњем тренутку се грчевито ухвати за оквир прозора. Ида застења. Зама-ло је пала доле.

Ида погледа кроз прозор. Ко ли је звиждао?

Насред трга је у крошњи кестена седело створење бујног репа и намигивало јој. Чак јој је махнуло. Ида га није видела.

Када је чистач зграбио своју канту и кренуо да је гура тротоаром, ова је бучно звекетала, па живуљак побеже. Већ је нестао међу гранама кестена када одјекну други звиждук. Био је то поздрав за растанак. Али Ида га није чула.



Код куће је Бени вратио скејтборд у подрум. У својој соби је отворио лексикон животиња. Прелиставао је силне странице док није

пронашао оно што је тражио: фотографију змије са маслинастозеленим крљуштима и модроплавим устима.

ЦРНА МАМБА Једна од најопаснијих змија на свету! Веома је брза, њен отров је често смртоносан. Потиче из источне Африке.

Наставио је да је прелистава и открио животињу која је личила на обичну веверицу, али то није била.

ПРУГАСТА ВЕВЕРИЦА Пругаста веверица има смеђе крзно и црне пруге на леђима. Често привлачи пажњу гласним звиждуком. Њено станиште је у Северној Америци.

Бени збуњено затвори књигу. Шта траже змија из источне Африке и пругаста веверица из Северне Америке пред вратима његове куће?



Ноћ је била блага и препуна звезда падалица. Бени је лежао у свом гусарском кревету и немирно се вртео тамо-амо. Мучио га је страшан сан. Морао је да трчи за опкладу против пругасте змије и зелене веверице. Али није могао да се помери с места. Животиње су му се смејале, смејале се и смејале...

Бени буновно отвори очи. Напољу нешто засветле.

Бени то једва примети. „Нећу да будем увек последњи“, шмрцну и окрену се ка зиду.



Неколико кућа даље, Ида је седела на прозору. Није могла да заспи. Била је превише узбуђена. Сутра ће кренути у нову школу. Да ли ће брзо стећи пријатеље?

Гле, опет једна звезда падалица! Ида брзо пожелела, већ по седми пут, да јој се свиди нова школа.